

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

39

11-03-6

12.02.2008

к

на държавния
судебен и нотариус
13.02.2008

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от
Министъра на финансите
по
Конституционно дело №10 за 2007 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 22 януари 2008 г. съм конституиран като заинтересована страна по конституционно дело №10 за 2007 г.

Делото е образувано на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията на Република България по искане на 53 народни представители от XL Народно събрание за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност (обн. ДВ, бр. 63 от 2006 г.; изм., бр. 86 от 2006 г.; доп., бр. 105 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 108 от 2006 г.; Решение № 7 на Конституционния съд на РБ от 2007 г. - бр. 37 от 2007 г.; изм., бр. 41 от 2007 г., изм. и доп., бр. 52 от 2007 г., изм., бр. 59 от 2007 г., изм. и доп., бр. 108 от 2007 г., бр. 113 от 2007 г.) (ЗДДС) в частта му „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус”. В искането си народните представители изразяват становище, че атакуваният израз от чл.3, ал.2 от ЗДДС противоречи на Преамбюла и на чл.4, ал.1, чл.6, ал.2, чл.19, ал.2, чл.56 и чл.134 от Конституцията на Република България и на основни правни и икономически принципи, създава неравностойно положение за гражданите и стопанските субекти в страната, въвежда нелоялна конкуренция и застрашава икономическата и организационната устойчивост и развитие на професията на частните съдебни изпълнители, поради това, че дейността на частните съдебни изпълнители се определя като „независима икономическа дейност” и се облага с данък по ЗДДС.

Върховенството на Конституцията е задължителен белег на правовата държава, а конституционните норми имат основополагащ характер в правната система на Република България. Конституцията контролира всички юридически актове, включително когато се касае за ратифициран, обнародван и влязъл в сила международен договор. Безспорно нито един европейски акт няма върховенство спрямо Конституцията и не може да противоречи на нейните разпоредби.

В хода на преговорите за присъединяване към Европейския съюз обаче, Република България поема ангажимент от датата на членство да въведе и прилага изцяло принципите на европейското законодателство. Това породило необходимостта от хармонизация на българското данъчно законодателство с изискванията на европейските директиви в областта на косвеното облагане и доведе до разработването на изцяло нов ЗДДС, което от своя страна не освобождава законодателя от задължението да спазва конституционните принципи. Следва да се подчертае, че изготвянето на закона в съответствие с европейските изисквания, се извърши изцяло при спазване принципа за задължителното му обвързване с нормите на основния закон.

1. Относно искането за обявяване на противоконституционност на чл.3, ал.2 от ЗДДС в частта „както и упражняването на свободна професия, включително на ... нотариус“.

В искането за обявяване на противоконституционност на народните представители се съдържат аргументи само и единствено по отношение на професията на **частните съдебни изпълнители**, а съгласно изискванията на Закона за Конституционния съд и на Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд задължително изискване към искането е посочването на обстоятелствата, на които искането се основава, т.е. то трябва да бъде мотивирано. Наистина съдът е дал възможност на народните представители да уточнят искането си, видно от определение от 21.12.2007 г., но в уточненията на искателите вх. № 21/к.д.10/07/ 10.01.2008 г. липсва достатъчно ясна и пълна обосновка на искането за обявяване на противоконституционност по отношение на дейността на **нотариусите**, а същите са формулирани общо и незадълбочено. В искането липсват каквито и да било аргументи по отношение на **адвокатите и въобще за свободните професии** - все пак в кръга на свободните професии, освен адвокатите, се включват и счетоводители, консултанти, одитори, преводачи, архитекти, инженери и т.н.

Предвид горното в частта „както и упражняването на свободна професия, включително на ... нотариус“ искането е **недопустимо** и следва да бъде **отклонено**.

2. Относно твърдението, че дейността на частните съдебни изпълнители не е и не може да бъде „независима икономическа дейност“ по смисъла на ЗДДС.

Аргументът, че дейността по изпълнението на съдебните решения не може да бъде „независима икономическа дейност“ по смисъла на ЗДДС, е несъстоятелен.

Още с първия ЗДДС (обн., ДВ, бр. 90 от 1993 г.) сделките, осъществявани от лица със свободни професии, са приравнени на независима икономическа дейност и досега противоречие с Конституцията **не е изтъквано**. Чл.9, ал.1, т.10 от този закон регламентира, че сделките за осъществяване на правни дейности по Закона за адвокатурата и Закона за нотариусите **са освободени**. Аналогична разпоредба се съдържа и в чл.43 от ЗДДС (обн., ДВ, бр. 153 от 1998 г.), който беше в сила до 01.01.2007 г., **където текстът вече е допълнен и със Закона за частните съдебни изпълнители**. След като предоставянето на такива услуги е било дефинирано като освободена сделка (доставка), безспорно е, че и до 01.01.2007 г. на основание разпоредбите на двата цитирани отменени акта, тези услуги са попадали в обхвата на понятието „независима икономическа дейност“. Безспорно и до 01.01.2007 г. лицата, които извършват такава дейност, са били данъчно задължени лица, тъй като те са извършвали независима икономическа дейност, но по преценка на законодателя за

тези услуги не се е начислявал данък, поради това, че същите са се третирали като освободени сделки (доставки).

Съгласно чл.3 от новия ЗДДС (в сила от 01.01.2007 г.) данъчно задължено лице е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Независима икономическа дейност е дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, **включително на частен съдебен изпълнител** и нотариус. Тази разпоредба на закона е напълно хармонизирана с изискванията на чл.4 от Директива 77/388/ЕЕС (Шеста директива). Следва да се отбележи, че от 01.01.2007 г. Шеста директива е консолидирана в Директива 2006/112/ЕО, без изменения в частта данъчно задължени лица и независима икономическа дейност, видно и от Приложение XII към Директива 2006/112/ЕО. Съдържанието на двете директиви е еднакво, като Директива 2006/112/ЕО всъщност представлява обобщаване и подреждане на всички изменения и допълнения на Шеста директива (параграф 3 от преамбюла на Директива 2006/112/ЕО). Съгласно разпоредбата на чл.4 от Шеста директива:

1. „Данъчно задължено лице” означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, посочена в параграф 2, където и да е, независимо от целите и резултатите от тази дейност.

2. Икономическа дейност по параграф 1 включва всички дейности на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително дейност в областта на минното дело и селското стопанство, и **упражняването на свободни професии**. Използването на материално или нематериално имущество с цел получаването на редовен приход от него също се счита за икономическа дейност.

Подобни разпоредби съществуват и в законодателство на редица държави членки. Словенският ЗДДС например регламентира следното: „Чл.13 (2) Икономическа дейност по параграф 1 включва всички дейности на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и **упражняването на свободни професии**.” Естонският ЗДДС предвижда: „Чл.2 (2) Дейността на нотариуси, съдия изпълнители и заклет преводачи се счита за независима икономическа дейност.” Аналогични разпоредби съдържат в данъчните закони на Португалия, Малта, Словакия, Ирландия, Холандия.

Важно е да се отбележи, че държавите членки не само че не могат едностранно да освободят от ДДС доставките, извършвани от представителите на свободните професии, но не могат и да въведат намалени ставки за тях. По този повод Европейската комисия е изразила „обосновано становище” относно прилагането от Франция на намалена ДДС ставка от 5,5% за определени услуги, предоставяни от адвокати. Франция прилага намалена ставка за услуги, предоставяни от адвокати в рамките на правната помощ, в които случаи услугите се заплащат изцяло или частично от държавата. Становището на Комисията е, че прилагането на намалена ставка в подобни хипотези противоречи на европейското законодателство. Адвокатските услуги не са включени в обхвата на стоките и услугите, по отношение на които държавите членки могат да прилагат намалени ДДС ставки.

По въпроса дали дейността на съдебните изпълнители и нотариусите представлява независима икономическа дейност Съдът на Европейските общности (СЕО) е постановил решение от 26 март 1987 г. по дело 235/ 85г. срещу Холандия. Към този момент Холандия не е облагала с ДДС нотариусите и съдебните изпълнители. Европейската комисия е инициирала процедура по неизпълнение на европейското право (*infringement procedure*) пред СЕО срещу Холандия. Аргументите на Холандия да не облага дейността на съдебните изпълнители и нотариусите е, че

осъществяват публични функции, дейността им се контролира, възнаграждението им (такси) е фиксирано в нормативен акт, а извършваните услуги са предвидени в обществен интерес. Всъщност това е ситуацията, в която ще попадне България, в случай че бъде обявен за противоконституционен изразът „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус”. Съдът на ЕО приема следното: „Доколкото съдебните изпълнители и нотариусите, изпълнявайки публичните си функции, извършват по независим начин икономическа дейност, състояща се в доставка на услуги на трети лица, срещу което те получават такси в свой собствен приход, те се считат за данъчно задължени лица за целите на ДДС по смисъла на чл.4 (1) и (2) от Шеста директива. Дори да се приеме, че при извършването на тези услуги те осъществяват правомощия на публична власт по силата на назначението си от държавен орган, те не могат да се възползват от освобождаването по чл. 4 (5) от Шеста директива, тъй като упражняват правомощията си като представители на свободните професии, а не като част от държавната администрация.”

Що се отнася до обхвата на независимата икономическа дейност СЕО приема следното: „Обхватът на определението „икономическа дейност” е много широк, тъй като включва всички услуги, оказвани от свободни професии, като определението е обективно по своя характер, в смисъл че дейността се разглежда сама за себе си без значение от нейните цели и резултати. С оглед широкото определение на понятието „икономическа дейност”, включващо всички дейности на свободните професии без никакви изключения по отношение на професиите, следва да се заключи, че тъй като нотариусите и съдебните изпълнители в Холандия оказват услуги на частни лица като постоянна работа и срещу възнаграждение, те извършват икономическа дейност по смисъла на Шеста директива. С оглед неутралния характер на понятието „икономическа дейност”, фактът, че дейността на нотариусите и съдебните изпълнители се състои в изпълнение на задължения, които са посочени и регулирани в закона в обществен интерес, е ирелевантен. Напротив, чл. 6 от Шеста директива изрично посочва, че някои дейности, изпълнявани в изпълнение на закона, следва да бъдат предмет на системата на ДДС.... Чл. 4, ал. 4 (от Шеста директива) изключва всички лица, които са свързани с работодател по силата на трудов договор или по силата на друга правна връзка, създаваща отношение като между работодател и работник по отношение на условия на работа, заплащане и отговорност на работника. Нотариусите и съдебните изпълнители, от друга страна, не са обвързани с държавната власт като служители, тъй като те не са включени в публичната администрация. Те извършват своята дейност за своя собствена сметка и на тяхна отговорност, те са свободни, с изключение на някои законови ограничения по отношение техния статус, да определят как да извършват своята работа, те самите получават възнаграждението, което представлява и техния доход. Фактът, че те са под дисциплинарния контрол и наблюдението на публичните власти (положение, в което се намират и други свободни професии) и фактът, че тяхното възнаграждение е нормативно определено, не са достатъчни основания за определянето им като лица, обвързани от правни връзки към работодател по смисъла на чл. 4, ал. 1 (от Шеста директива). Поради това следва да се заключи, че тъй като те извършват независима икономическа дейност, състояща се в доставка на услуги на трети лица, в замяна на което те получават такси за тяхна собствена сметка, нотариусите и съдебните изпълнители в Холандия трябва да бъдат определени като данъчно задължени лица за целите на ДДС по смисъла на чл. 4, ал. 1 и 2 от Шеста директива...”. В този смисъл е и решение от 25 юли 1991 г. по дело С-202/ 90 на СЕО.

Във връзка с цитираните решения на СЕО бих искал да обърна внимание, че по силата на членове 10, 228, 244 и 256 от ДЕО, държавите членки следва да съобразят своя вътрешен правен ред с решенията и постановленията по преюдициални запитвания, произнесени от СЕО. Те съставляват част от европейското право, което има директен ефект и върховенство над националното право (решения 26/2 и 6/64 на СЕО). Неизпълнение на решение на СЕО е предпоставка за задействане на процедурата по неизпълнение на европейското право (infringement procedure), която е установена в членове 226 и сл. от ДЕО и която в крайната си фаза завършва с налагане на парични санкции на държавата членка нарушител.

3. Относно твърденията, че при упражняване на възложените им от държавата функции, частните съдебни изпълнители действат вместо държавата, като държавен орган и следва да се третираат като такъв.

Безспорно, както българският законодател, така и европейският, са категорични, че частните съдебни изпълнители, адвокатите и техните сдружения и нотариусите не предоставят услуги в качеството им на орган на държавна власт, не са част от държавната администрация, а са лица, които упражняват свободна професия, което от своя страна поражда необходимостта от облагането им с данък върху добавената стойност, тъй като извършват независима икономическа дейност. В определението за независима икономическа дейност, освен получаването на възнаграждение, основен характеризиращ белег е извършването на дейност по независим начин, като идеята е да се отграничи от полагането на зависим труд по трудови и приравнени на тях правоотношения. В този смисъл е и изброяването на дейности, които се считат за независима икономическа дейност - дейности на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително дейност в областта на минното дело и селското стопанство, и упражняването на свободни професии. При всички тях не е налице полагане на зависим труд, а напротив – извършват дейност по независим начин и то срещу възнаграждение.

От друга страна, дейността на частните съдебни изпълнители, адвокатите и нотариусите, не би могла да се сравнява с тази на органите на държавна власт. Последните осъществяват **властнически функции на държавата, за което получават възнаграждение, което от своя страна подлежи на данъчно облагане.** Неслучайно европейският законодател в Шеста директива (съответно Директива 2006/112/ЕО) изрично е изключил от данъчно облагане наетите по трудови правоотношения лица, както и други лица, доколкото същите са поели задължения към работодател съгласно трудов договор или посредством друга форма на правна обвързаност. Неслучайно извън кръга на данъчно задължените лица са „държавните, регионалните и местните държавни власти, както и другите публично правни органи” по отношение на дейностите и сделките, които извършват в качеството си на органи на държавна власт, дори когато събират такси, вноски или плащания във връзка с такива дейности или сделки”. В този смисъл е и цитираното по-горе решение на СЕО от 26 март 1987 г. по дело 235/ 85г. срещу Холандия: „Следва да се посочи, че чл. 4 (5) (от Шеста директива) въвежда изключение само за органи на публичната власт, при това и в тези случаи само за дейностите или операциите, в които те участват в това си качество... Дейността, извършвана от частно физическо лице не е освободена от ДДС просто защото се състои в извършване на действия, попадащи в прерогативите на публичната власт. Следователно, дори да се приеме, че при изпълнение на техните служебни услуги нотариусите и съдебните изпълнители упражняват властта на публичен орган по силата на тяхното назначаване от публичната власт, от това не

следва, че те могат да се възползват от изключението, предвидено в чл. 4, ал. 5 (от Шеста директива). Причината е, че те извършват тези дейности не в качеството на орган, регулиран от публичното право, тъй като те не са част от публичната администрация, а във формата на независима икономическа дейност, извършвана при упражняване на свободна професия.”

4. Относно твърдението за недопустимост при една и съща дейност, упражнявана от държавата и от овластени от нея лица, за едно и също нещо българските граждани да заплащат различни такси и данъци и то без да са се съгласили за това.

Въвеждането на определен данъчен режим е въпрос на данъчна политика и в никакъв случай не се търси съгласието на данъчно задължените лица за това. Безспорно въвеждането на ДДС ще доведе до заплащане на различни такси, но това е извън обхвата на данъчния закон. Правната уредба на съдебното изпълнение е предмет на специални нормативни актове, които нямат отношение към данъчното облагане.

5. Относно твърдението, че с въвежданите на ДДС върху таксите при частните съдебни изпълнители се нарушава принципът за равно третиране и равни условия между тях и държавните изпълнители.

Всъщност още изначално със самото въвеждане на тази реформа в българската съдебна система не може да се говори за равнопоставеност между държавните и частните съдебни изпълнители. Първите са служители в държавна администрация и за извършваната от тях дейност получават месечно възнаграждение, а таксите при държавното съдебно изпълнение са държавни такси, които постъпват в бюджета. Частните съдебни изпълнители организират самостоятелно своята работа и отговарят за действията си, а не се намират в каквато и да било организационна връзка с други лица (в същия смисъл и Решение на СЕО от 26 март 1987 г. по дело 235/85). Същевременно таксите, събирани от частните съдебни изпълнители, не са бюджетни постъпления, а приход на самите изпълнители. Това е тяхното възнаграждение за извършена услуга, като разносните, които правят в производството, се покриват от длъжника, т.е. не се покриват от таксите. Не може да бъде прието твърдението, че облагането с ДДС ще наруши принципа на равно третиране и равни условия между държавните съдебни изпълнители и независимите професионалисти. Затова не бихме могли да приемем, че въвеждането на различно данъчно третиране е за една и съща дейност, но с различно възнаграждение нарушава правилата на конкуренцията, а още по-малко води до нееднакво третиране на длъжниците в изпълнителния процес. Същите доводи следва да бъдат възприети по отношение на облагането на дейността на нотариусите.

В този смисъл и изтъкнатите доводи за уникалност на България поради създадената паралелност между функциониращи както държавни, така и частни съдебни изпълнители, са несъстоятелни по отношение на облагането с ДДС. Режимът на ДДС се интересува от извършването на дейността по зависим или независим начин, както и от получаването на възнаграждение от това, и буди недоумение как подобна характеристика следва да бъде отчетена при облагането с който и да било данък.

Във връзка с цитираните в искането изключения от облагане с ДДС на правните услуги по отношение на Гърция и Белгия, следва да се отбележи, че Гърция има изрична дерогация за освобождаване от ДДС, а срокът на дерогацията на Белгия

към настоящия момент е изтекъл и от 1 януари 2007 г. правните услуги в тази държава членка вече са облагаеми доставки. Следва да се има предвид, че за дерогация е необходимо всички държави членки да гласуват положително за това изключение от принципите на европейското законодателство.

6. Относно твърдението, че с атакуваният текст от чл.3, ал.2 от ЗДДС значителна част от българските граждани, в нарушение на чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, няма да могат да си позволят да заплащат увеличените такси при частните съдебни изпълнители, поради което ще са лишени от бързо и качествено съдебно изпълнение.

В искането се твърди, че чл.3, ал.2 от ЗДДС не съответства на чл. 6 от ЕКПЧОС, тъй като с въвеждането на ДДС значителна част от българските граждани няма да могат да си позволят да заплащат увеличените такси при частните съдебни изпълнители, което ще ги лиши от бързо и качествено съдебно изпълнение. Тези мотиви по същество вероятно визират съдържашото се в т.1 изискване за справедлив съдебен процес в разумен срок. Но дори да се приеме, че това изискване е принципно, то със сигурност касае наказателния процес и от същото не може да бъде изведен аргумент, че е налице нарушаване на цитираната разпоредба от Конвенцията с предвидения в ЗДДС режим. Изпълнението на конституционно задължение, каквото е плащането на данъци, няма как да доведе до нарушаване на човешките права и основните свободи, още повече че такова облагане е регламентирано на европейско ниво и важи за всички държави членки, а не е известно друга държава членка да е била санкционирана за нарушаване на конвенцията поради въвеждане на подобно данъчно облагане.

7. Относно твърденията за противоречие на чл.3, ал.2 от ЗДДС в частта „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус” с Преамбюла, чл.4, ал.1, чл.6, ал.2, чл.19, ал.2, чл.56 и чл.134 от Конституцията.

Основно начало, което конституционният законодател провъзгласява и гарантира в Преамбюла и чл.4, ал.1 от Конституцията е правовата държава. Правото на защита, провъзгласено в чл.56, е основен признак на демократичната правова държава, а дейността на адвокатите и техните сдружения, на нотариусите и частните съдебни изпълнители, съдейства на гражданите да упражняват това свое важно и неотменимо конституционно право.

Извън предмета на данъчните закони е да осигуряват правото на защита на гражданите, тъй като те следва да регламентират не права, а основно задължения за всички субекти, като при това следва да се има предвид, че плащането на данъци е основно конституционно задължение на българските граждани. Гаранциите за изпълнението на това задължение са най-важни, тъй като осигуряват финансовата обезпеченост на държавата.

Предвид изложените по-горе аргументите относно характера на дейността на частните съдебни изпълнители, нотариусите и адвокатите като независима икономическа дейност, считам, че не е и не може да бъде накърнено правото на защита на гражданите. Наистина Конституцията урежда правото на защита на всички граждани, но при упражняването на това право, за услугата, предоставяна от частни съдебни изпълнители, нотариуси и адвокати, гражданите заплащат възнаграждение.

Получаването на възнаграждение от своя страна е един от елементите, характеризиращи една дейност като независима и икономическа, и това по никакъв начин не противоречи на правото на защита. Конституциите на други държави членки също регламентират правото на защита и безпрепятствен достъп на гражданите до правосъдие. Така например Конституцията на Кралство Испания урежда в чл.24, ал.1 правото на всеки на ефективна защита от съда при упражняването на неговите права и законни интереси и в никакъв случай не е възможен отказ от такава защита. Видно от цитирания текст от испанската конституция, той звучи по аналогичен начин на разпоредбата на чл.56 от Конституцията на Република България. Подобни разпоредби се съдържат и в чл.12 от Конституцията на Великобритания, чл.24, ал.1 от Конституцията на Италия, чл.17 и 18 от Конституцията на Холандия, чл.4 от Конституцията на Чехия. Въпреки че цитираните конституции провъзгласяват като основно и неотменимо правото на защита, в националните закони за данък върху добавената стойност дейността на адвокати, нотариуси и частни съдебни изпълнители е регламентирана като независима икономическа дейност, която се облага с ДДС.

Ако се съгласим с доводите, изложени в искането, то не би следвало да облагаме и транспортните услуги, за да не се накърнява правото на свободно придвижване, регламентирано в чл.35, ал.1 от Конституцията. Не би могло да се приеме, че тази дейност не е насочена към икономическа изгода, а от там и към създаване на добавена стойност. Всяка една дейност, от която се получава определено възнаграждение, в най-общия смисъл има икономическо значение. В този смисъл е несъстоятелно и позоваването на искателите в допълнително постъпилите уточнения на искането, че с извършването от нотариусите услуги се защитавало конституционното право на собственост.

Във връзка с твърдението, че се нарушават принципът на равно третиране и се въвежда нелоялна конкуренция, следва да се има предвид, че атакуваният текст от новия ЗДДС не само че не противоречи на основния закон, а се стреми да създаде един непривилегирован фискален режим за всички лица, които, без значение от целите и резултатите, извършват независима икономическа дейност. Принципът на равноправното данъчно третиране на всички, които извършват такава дейност, също е от основните белези на правовата държава. Самото позоваване на чл.19, ал.2 от Конституцията от страна на искателите означава, че самите те признават, че извършваната от съдебни изпълнители, адвокати и нотариуси дейност е със стопански характер („Законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност”).

В искането за обявяване на противоконституционност липсват аргументи за противоречие на чл.3, ал.2 от ЗДДС с чл.134 от Конституцията, съгласно който адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се. Тя подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси, като организацията и редът на дейността ѝ се уреждат със закон. Адвокатурата е конституционна институция, чийто статут, организация и дейност са установени на конституционно равнище. Въпреки това считам, че облагането с ДДС на предоставяните от адвокатите услуги, от което произтичат определени в ЗДДС правни последици, е неотнормимо към конституционния статус на адвокатурата като свободна, независима и самоуправляваща се. В тази връзка не би могло да съществува противоречие, тъй като, както адвокатите, така и нотариусите и частните съдебни изпълнители не са възпрепятствани при упражняване на дейността им и самостоятелното вземане на решенията им. Тяхната независимост и автономност е гарантирана с правната уредба в специалните им закони - Закона за адвокатурата, Закона за нотариусите и нотариалната дейност и Закона за частните съдебни

ЦУ

изпълнители. Това, че тези лица упражняват своята дейност свободно и независимо, не дава основание данъчният закон да създава различни правни условия за субектите.

С оглед на изложените доводи и аргументи считам, че искането на народните представители за обявяване на противоконституционността на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност в частта му „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус” е **недопустимо** и **неоснователно** в частта „както и упражняването на свободна професия, включително на нотариус” и **неоснователно** в частта „частен съдебен изпълнител и” и следва да бъде отхвърлено.

С УВАЖЕНИЕ:

(СТАМЕН ОРЕШАРСКИ)